

حیوانات خانگی

پرنده مینا (*Sturnidae*)؛ تاریخچه، نژادها و گونه‌های مختلف آن

| *Myna (Sturnidae)*; History, breeds, and its different species |

سامان حسین آبادی^۱، امین کاظمی^{۲*}

^۱ دانشجوی کارشناسی ارشد تغذیه دام، گروه مهندسی علوم دامی، دانشکده‌گان کشاورزی و منابع طبیعی دانشگاه تهران، کرج، ایران

^۲ دانشجوی کارشناسی گروه مهندسی علوم دامی، دانشکده‌گان کشاورزی و منابع طبیعی دانشگاه تهران، کرج، ایران

پرنده مینا (*Sturnidae*)

مینا، پرنده‌ای از خانواده سار «*Sturnidae*» است که به دو صورت وحشی و اهلی وجود داشته و دارای نژادهای مختلفی است که از معروف‌ترین آن‌ها می‌توان به مینای گوشواره‌ای و مینای معمولی اشاره کرد. این پرنده در زبان فارسی با اسامی مختلفی مانند «مینا»، «مرغ مینا»، «مینای سخنگو» و نیز «مرغ مقلد» شناخته می‌شود. همچنین، در زبان عربی «المینه»، در زبان انگلیسی *Mina*, *Mynah*, *Myna*, *Minah*, *Myna*, *Mynah*، در زبان فرانسوی و اسپانیایی *Martin*، در زبان آلمانی *Beo* و در زبان ترکی *Mina* گفته می‌شود.

«مینا» در حقیقت یک نام هندی با ریشه‌ای سانسکریتی است که از زبان هندی به سایر زبان‌ها راه یافته است. گونه وحشی این پرنده در جنگل‌ها و دشت‌ها پراکنده است و گونه اهلی آن را می‌توان در بسیاری از خانه‌ها مشاهده کرد. مرغ مینا پرنده‌ای کاملاً اجتماعی و پر سر و صدا است که تا حدودی مانند سارها حالت تهاجمی دارد. در صورتی که به هر دلیلی مورد آزار و اذیت قرار گیرد یا احساس خطر کند به درختی نزدیکی لانه‌اش رفته، صداهای بسیار بلند و ناهنجاری را به معنای اعتراض از خود در می‌آورد. این پرندگان در مدت زمان بسیار کمی خود را با محیط و شرایط اطراف خود تطبیق می‌دهند. بیشتر اجتماع آن‌ها در زمین‌های بایر و اطراف باغ‌ها است.

در واقع هدف از ارائه این مطلب، معرفی اجمالی پرنده مینا و بیان تاریخچه، نژادها و گونه‌های مختلف آن است.

*نویسنده مسئول: am.kaz.404@gmail.com

بخش: تغذیه طیور دبیر تخصصی: امیر مصیب زاده

تاریخ دریافت: ۱۴۰۰/۱۰/۱۲ تاریخ بازنگری: ۱۴۰۰/۱۰/۲۵ تاریخ پذیرش: ۱۴۰۰/۱۱/۰۲ تاریخ انتشار آنلاین: ۱۴۰۰/۱۲/۲۲

رفرنس‌دهی: حسین آبادی، س.، کاظمی، ا. پرنده مینا (*Sturnidae*)؛ تاریخچه، نژادها و گونه‌های مختلف آن. علمی-ترویجی (حرفه‌ای) دامستیک، ۱۴۰۰؛ ۶۷-۶۲.

AnimSSAUT

زیستگاه مرغ مینا

زیستگاه طبیعی مرغ مینای معمولی در مناطق وسیعی از نواحی شرقی کشور افغانستان تا جنوب غربی کشور چین می‌باشد. آن‌ها اغلب سرزمین‌های با تراکم پوشش گیاهی را برای زندگی ترجیح می‌دهند. اما در بعضی از موارد در میان تمدن شلوغ شهری هم مانند پارک‌ها، گلخانه‌ها و مزارعی که به دست انسان‌ها ساخته شده است، دیده می‌شوند. آن‌ها برای تفریح و سرگرمی با دیگر مرغ‌های مینا گلاویز شده و به نزاع‌های دوستانه می‌پردازند. این پرنده انسان را از وجود مار مطلع ساخته و با مشاهده آن با سروصدای زیاد محل وجود مار را به انسان نشان می‌دهد.

امروزه انسان‌ها این پرندگان را به جاهای مختلف، به ویژه به مناطقی که آفات نباتی زیادی وجود دارند، با خود به همراه برده است؛ زیرا این پرندگان کمک مؤثری به از بین بردن آفات گیاهان، حشرات و لارو حشرات زیان بار می‌کند. لازم به ذکر است که این امر موجب بروز مشکلات فراوانی در آن مناطق شده است. به عنوان مثال، با حضور پرنده مینا در مناطق جدید تعداد پرندگان بومی آن منطقه به شدت کاهش یافته است. از نمونه‌های بارز آن می‌توان به از بین رفتن تخم و جوجه سایر پرندگان بومی جزیره هاوایی اشاره کرد که این اتفاق بلافاصله پس از حضور مرغ مینا در آن منطقه روی داده است. مرغ مینا بر خلاف بسیاری از پرندگان که بر روی زمین می‌جهند، در هنگام حرکت بر روی زمین راه می‌رود.

ویژگی‌های مرغ مینا

این پرندگان به سرعت با انسان‌ها خو گرفته و اغلب خیلی سریع دست آموز می‌شوند و در بین پرندگان سخنگو، مینا بعد از کاسکو بیشترین رکورد را در صحبت کردن و تقلید صدا دارد و همچنین نگهداری از آن‌ها مشکلات چندانی را به همراه ندارد. مدفوع پرندگان مینا مانند سایر پرندگان به صورت فضله خشک نیست، بلکه مدفوعی شل و آبکی دارند؛ به همین دلیل باید حداقل روزی ۲-۳ بار زیر قفس آن‌ها را تمیز کرد. مرغ‌های مینای ساکن در شهرها معمولاً لانه‌های خود را زیر سقف و شیروانی‌ها و یا بالای درختان می‌سازند. گاهی اوقات نیز از سوراخ‌هایی که توسط برخی از حیوانات مانند سنجاب‌ها در بدنه درختان به وجود آمده برای زیستن استفاده می‌کنند.

مرغ مینا قادر به تقلید واژه‌ها بوده و می‌تواند کلمات زیادی را حفظ کنند؛ به همین علت در هندوستان و بسیاری از کشورهای دیگر آسیایی به عنوان پرنده‌ای اهلی و خانگی پرورش داده می‌شوند. این پرندگان در هندوستان به عنوان نماد عشق شناخته می‌شوند، به گونه‌ای که برخی از دلباختگان هندی برای به دست آوردن دل محبوبه خود، چند کلمه محبت‌آمیز به

مرغ‌های مینا آموزش می‌دهند و آن‌ها را به محبوبه خود پیشکش می‌کنند.

مطالعات انجام شده توسط محققان نیوزلندی نشان داد که این پرنده می‌تواند تا ۱۲ سال زندگی کند. برای این منظور محققان از طریق علامت‌گذاری روی پرنده و سپس رهاسازی مجدد آن در طبیعت اقدام به محاسبه سن تقریبی این پرندگان نمودند؛ بدین ترتیب که سال‌ها پس از رهاسازی این حیوان، لاشه آن را پیدا کرده و مدت زمان زندگی آن محاسبه شده است؛ البته برخی دیگر از محققان معتقدند که مینا می‌تواند تا ۲۰-۱۵ سال زندگی کند.

تاریخچه پرورش مینا در جهان

پرنده مینا از زمان‌های بسیار دور به عنوان پرنده‌ای دوست داشتنی و مردمی از محبوبیت ویژه‌ای برخوردار بوده است. در یونان باستان برخی از خانواده‌های ثروتمند و اشرافی از این پرنده به عنوان حیوان خانگی استفاده می‌کردند. در هندوستان نیز این پرنده برای بیش از دو هزار سال به عنوان پرنده‌ای مقدس به شمار می‌رفته و در برخی از مراسمات این پرنده را بر روی پشت گاو نر گذاشته و وارد شهر می‌کردند. امروزه توانمندی‌های استثنائی این پرنده موجب شده است تا به عنوان یکی از مورد توجه‌ترین پرندگان در بین مردم باشد. همچنین، به عنوان بهترین پرنده سخنگو که قادر به تقلید صدای انسان است، نیز شهرت دارد. بسیاری بر این باور هستند که این پرنده بهتر از کاسکو می‌تواند صدای انسان را تقلید نماید.

این پرنده از دیر باز بومی جنگل‌های هندوستان بوده و در طی قرون متمادی توسط بازرگانان و تجاری که برای خرید ادویه‌جات و عاج به هندوستان سفر می‌کردند، خریداری و به کشورهای خاورمیانه، از جمله ایران و ترکیه، راه یافته است. بعدها پس از تصرف هندوستان توسط امپراتوری بریتانیا، این پرنده توسط افسران و ملوانان انگلیسی به انگلستان و از آن جا به بسیاری از مناطق دیگر جهان انتقال داده شد. این پرنده، همچنین، در قرون وسطی نیز از هندوستان به کشورهای جنوب غرب آسیا و چین برده شده و در آن جا به دربار پادشاهان و امرای محلی فروخته شده بود؛ طوری که در آن زمان‌ها به عنوان یکی از سرگرمی‌های جالب درباریان به شمار می‌رفت. حشرات، عمده غذای این پرنده را در طبیعت تشکیل می‌دهند. این پرنده در اوایل سال ۱۷۵۵ میلادی به جزیره موریس برده شد تا با آفت ملخ که یکی از آفات اصلی مزارع آن جزیره بوده است، مبارزه کند. «کارل لینه» طبیعی‌دان معروف در سال ۱۷۵۸ میلادی مینای گوشواره‌ای را شناسایی و رده بندی علمی آن را انجام داد. بعدها و در سال ۱۸۶۲ میلادی این پرنده به استرالیا برده شد تا در آنجا نیز با حشرات موجود در کشتزارهای ملبورن مقابله نماید؛

چندی نگذشت که به سیدنی و سپس به کوینزلند شمالی نیز برده شد تا بتواند با سوسک‌ها مبارزه کند. در نهایت در سال ۱۹۶۸ میلادی به کانبرا برده شد. در طی سال‌های ۱۸۷۰ تا ۱۸۷۷ میلادی، صدها پرنده به جزیره جنوبی نیوزلند برده شدند. در سال ۱۸۶۶ این پرنده به وسیله دکتر ویلیام هیلبراند به هاوایی برده شد تا با کرم‌های نیشکر و محصولات کشاورزی مبارزه کند. مردم هاوایی به آن «پیا اکیلو» به معنی پر سر و صدا و همچنین «مانو آی پیالو» به معنی پرنده آشغال خور لقب دادند و امروزه این پرنده یکی از آفت‌های کشاورزی در جزایر هاوایی به شمار می‌رود که با حمله به مزارع باعث بروز خسارت‌های فراوانی به کشاورزان آن مناطق می‌شود.

انواع نژادهای مرغ مینا

بالغ بر ۲۱ گونه مینا در جهان وجود دارد که در سه جنس رده‌بندی شده‌اند؛ این سه جنس شامل جنس مینای گوشواره‌ای (شامل دوازده گونه)، جنس مینای معمولی (شامل هشت گونه) و جنس مینای بالی (شامل یک گونه) است. رنگ تمامی گونه‌ها، به استثنای مینای بالی (سفید رنگ)، سیاه است. در ادامه به ترتیب به انواع مختلف گونه‌های مرغ مینا پرداخته شده است:

الف. گونه مینای گوشواره‌ای (*Hill Mynah*)

نام علمی این گونه *Gracula religiosa* است که لینه، جانورشناس معروف، در سال ۱۷۵۸ میلادی این پرنده را در رده‌بندی خود وارد نمود. این پرنده نام‌های بسیار متفاوتی دارد که شامل مینای گوشواره‌ای (تپه‌ای)، مینای سخنگو، مینای تپه‌ای شرقی، مینای تپه‌ای جنوبی، گراکل معمولی و گراکل جنوبی می‌باشند. این گونه از مرغ مینا از مناطق استوایی جنوب آسیا در هندوستان و سریلانکا گرفته و تا کشور اندونزی پراکنده شده است. این پرندگان بیشتر در حاشیه جنگل‌ها و زمین‌های زراعی زندگی کرده، لانه خود را در شکاف درختان ساخته و هر بار دو الی سه تخم می‌گذارند. مینای گوشواره‌ای جاوه و مینای گوشواره‌ای هندی بزرگ قبل از ممنوعیت واردات مرغ مینا از شایع‌ترین انواع مینا در فروشگاه‌های عرضه‌کننده حیوانات خانگی در ایالات متحده آمریکا بودند. برخی از انواع مینای گوشواره‌ای جزء حیوانات حمایت شده بوده و نمی‌توان آن‌ها را در هیچ یک از فروشگاه‌های عرضه‌کننده حیوانات خانگی در سراسر جهان یافت. تمامی انواع میناهای گوشواره‌ای جزو جنس گراکولا (*Gracula*) و گونه ریلیگیوسا (*Religiosa*) می‌باشند و گونه گراکولا ریلیگیوسا (*Gracula religiosa*) در برگیرنده تمامی گونه‌های شایع مینا به استثنای مینای گوشواره‌ای کوچک و مینای گوشواره‌ای نیاس است. لازم به ذکر است که به دلیل از بین رفتن درختان و تخریب محیط زیست تعداد پرندگان مینای

- مینای گوشواره‌ای سیلانی (*Ceylon Mynah*)
- مینای گوشواره‌ای کوچک (*Lesser Hill Mynah*)
- مینای گوشواره‌ای هندی بزرگ (*Greater India Hill Mynah*)
- مینای گوشواره‌ای نپال (*Nepal Hill Mynah*)
- مینای گوشواره‌ای جزیره آندامان (*Andaman Mynah*)
- مینای گوشواره‌ای جزیره پالوان (*Palawan Mynah*)
- مینای گوشواره‌ای جزیره اینگانو (*Enggano Hill Mynah*)
- مینای گوشواره‌ای جاوه (*Java Hill Mynah*)
- مینای گوشواره‌ای سومباوا (*Sumbawa Mynah*)
- مینای گوشواره‌ای فلوریس (*Flores Hill Mynah*)
- مینای گوشواره‌ای باتو (*Batu Mynah*)
- مینای گوشواره‌ای جزیره نیاس (*Nas Island Hill Mynah*)

مینای گوشواره‌ای سیلانی (*Ceylon Mynah*)

شکل ۱- مینای گوشواره‌ای سیلانی (*Ceylon Mynah*)

نام علمی این گروه از مرغ‌های مینا *Gracula religiosa* نام علمی این گروه از مرغ‌های مینا *Gracula religiosa* بوده و به آن مینای سریلانکایی نیز می‌گویند. منشأ آن جزیره سریلانکا است و معمولاً در حاشیه جنگل‌ها و مزارع دیده می‌شوند. این گونه معمولاً لانه خود را در شکاف درخت‌ها ساخته و هر بار فقط دو عدد تخم می‌گذارد. طول بدن آن‌ها بالغ بر ۲۵ سانتی‌متر بوده، رنگ پر و بال آن سیاه با درخشش سبز متالیک است و کوچک‌ترین نوع مینای گوشواره‌ای به شمار می‌روند. این پرندگان دارای لکه‌های پوستی زرد رنگ بر روی گردن بوده و لکه‌های سفید بزرگی نیز بر روی بال‌های آن قرار

این گروه با نام علمی *Gracula religiosa peninsularis* شناخته شده و به طور عمده در هندوستان و در منطقه شمال شرقی دیکان، به خصوص در اورپسا و همچنین نواحی شرقی مادھیا پرادش و شمال آندرا پرادش دیده می‌شوند. این گروه با مینای گوشواره‌ای بزرگ که به تعداد فراوان صید شده و صادر می‌گردد، تفاوت دارد. از لحاظ جثه، کمی از آن‌ها کوچک‌تر بوده و منقار کوتاه‌تر و تیزتری دارند. این مینا در سال ۱۹۳۳ توسط ویستلر شناسایی و رده بندی گردید.

ب. گونه مینای معمولی (Common Mynah)

نام علمی این گونه *Acridotheres* است که جزء خانواده سارسانان «استورنیده» بوده و در سال ۱۸۱۶ توسط دانشمندی به نام ویولت شناسایی و به رده‌بندی جهانی پرنده‌گان افزوده شد. این گونه از مناطق شرقی ایران تا نواحی جنوب چین و اندونزی پراکنده بوده و دارای انواع مختلفی است:

- مینای دمگاه سفید (White vented Mynah)
- مینای تاجدار (Crested Mynah)
- مینای جاوه (Javan Mynah)
- مینای شکم روشن (Pale bellied Mynah)
- مینای جنگلی (Jungle Mynah)
- مینای طوقه (Collared Mynah)
- مینای بانک (Bank Mynah)
- مینای معمولی (Common Mynah)

مینای دمگاه سفید (White vented Mynah)

شکل ۴- مینای دمگاه سفید (White vented Mynah)

نام علمی این مینا *Acridotheres grandis* است که عمدتاً در سنگاپور، شرق و شمال ایالت آسام هندوستان، نواحی غربی، شمالی و شرقی میانمار، شمال ایالت یونان در چین، تایلند، اندونزی و مالزی زندگی می‌کنند. این مینا در سال ۱۸۵۸ میلادی توسط دانشمندی به نام «مور» شناسایی و رده‌بندی گردید. اندازه آن بیش از ۲۵ سانتی‌متر است و در برخی از مناطق نظیر مالزی

دارد که در هنگام پرواز به خوبی قابل مشاهده است. علاوه بر این، این گروه از مرغ‌های مینا دارای پاهایی قوی و به رنگ زرد درخشان می‌باشند. شکل و اندازه لکه‌های زرد روی گردن پرنده، این گونه را از گونه مینای گوشواره‌ای کوچک متمایز می‌سازد. هر دو جنس نر و ماده شبیه به هم هستند. این نوع مرغ مینا سخنگوی خوبی است، از این رو طرفداران زیادی در بازارهای خرید و فروش مینا دارد.

مینای گوشواره‌ای کوچک (Lesser Hill Mynah)

شکل ۲- مینای گوشواره‌ای کوچک (Lesser Hill Mynah)

نام علمی این گروه از مرغ‌های مینا *Gracula religiosa indica* است و به آن مینای گوشواره‌ای جنوبی، مینای جنوبی هند، مینای گوشواره‌ای مالابار نیز می‌گویند. اندازه این پرنده ۲۴ سانتی‌متر، وزن آن حدود ۲۲۰ گرم، و اندازه جثه آن دو سوم مینای بزرگ هندی است. این سویه از مرغ مینا در غرب هند، ایالت بمبئی و کشور سریلانکا یافت می‌شود. قدرت سخنگویی این گروه از مینای گوشواره‌ای بزرگ و مینای گوشواره‌ای جاوه کمتر است، اما همچنان تعداد بی‌شماری از آن‌ها صید شده و وارد بازارهای خرید و فروش پرنده‌گان خانگی می‌گردند.

مینای گوشواره‌ای هندی بزرگ (Greater India Hill Mynah)

شکل ۳- مینای گوشواره‌ای هندی بزرگ (Greater India Hill Mynah)

است. در این سویه هر دو جنس نر و ماده به هم شبیه هستند و در سنین پایین تر رنگ پرهای پرندگان خاکستری تر است. این پرنده را می توان در اطراف شالیزارها و یا منابع آب مشاهده کرد. گونه ای از این پرنده که در جنوب هندوستان زندگی می کند، داراری تاج سر یا اصطلاحاً کاکل آبی رنگ است. همانند سایر افراد خانواده سارسانان، این پرندگان نیز از حشرات، میوه و دانه گیاهان تغذیه می کنند. در بخش هایی از آسیا از مرغ مینای جنگلی به عنوان پرنده خانگی استفاده شده و برخی از آن ها از صاحب های خود فرار کرده و به صورت گله ای در طبیعت زندگی می کنند.

مینای معمولی (Common Mynah)

شکل ۶- مینای معمولی (Common Mynah)

نام علمی مینای معمولی *Acridotheres tristis* است. زادگاه آن مناطق استوایی است که گستره آن از افغانستان تا هند و سریلانکا ادامه دارد. نام های دیگر این پرنده، مینای هندی و مینای سخنگو است. این پرنده به تدریج در مناطق دیگر جهان پراکنده شد، به گونه ای که در حال حاضر در آفریقای جنوبی، فلسطین اشغالی، هاوایی، آمریکای شمالی (به خصوص در جنوب فلوریدا)، استرالیا و نیوزلند نیز دیده می شود. این مینا در سال ۱۷۶۶ توسط طبیعی دان معروف «کارل لینه» شناسایی و رده بندی گردید. این پرنده بیشتر در جنگل های باز، زمین های کشاورزی و اطراف شهرها دیده شده، لانه خود را در شکاف درختان و یا شکاف دیوارها ساخته و به طور طبیعی در هر لانه ۴-۶ تخم می گذارند. این نوع مرغ مینا به دلیل صدای زیبا و قدرت تقلید صدا طرفداران فراوانی دارد. اندازه طول بدن این پرنده ۲۵ سانتی متر بوده و رنگ بدن و بال های آن قهوه ای است و لکه های سفید بزرگی بر روی بال ها دارد که در هنگام پرواز به خوبی رؤیت می شوند. سر و گردن آن ها به رنگ خاکستری تیره است. هر دو جنس نر و ماده شبیه هم هستند و تا پایان عمر با هم زندگی می کنند. همانند سایر افراد خانواده سارسانان، این پرنده از حشرات، میوه و باقی مانده های غذای انسان ها تغذیه

سنگاپور و هندوستان رقیب مینای معمولی است. صدای بسیار روان و شبیه صدای سار اروپایی داشته و می تواند برخی از صداها را به خوبی تقلید کند، اما در تقلید صدای انسان نمی تواند به خوبی مینای گوشواره ای باشد. رنگ کلی بدن این گروه از مرغ های مینا سیاه بوده و رنگ اطراف مخرج و قسمت پایینی دم آن ها سفید است. آن ها بر روی بال های خود لکه سفیدی داشته و حلقه اطراف چشم، پاها و منقار آن ها زرد رنگ است. این پرنده همانند سایر همسانان خود، یعنی سارها، به لانه سازی و زندگی گروهی علاقه مند بوده و از حشرات موجود در محیط اطراف خود تغذیه می کنند. در بسیاری از موارد دیده شده است که بر روی پشت گاو میش ها نشسته و مشغول خوردن حشراتی هستند که بر روی بدن این حیوانات قرار دارند. این پرنده در زیستگاه خود به عنوان مزاحم به شمار می رود، زیرا بر روی ساختمان ها و بر روی سر انسان ها مدفوع خود را تخلیه می کند و همچنین ناقل تعدادی از بیماری های مشترک به شمار می روند، از این رو در جزیره جاوه اندونزی این پرنده جزء پرندگانی است که افراد می توانند بدون کسب مجوز آن ها را شکار کنند.

مینای جنگلی (Jungle Mynah)

شکل ۵- مینای جنگلی (Jungle Mynah)

نام علمی این پرنده *Acridotheres fuscus* است و زادگاه آن مناطق استوایی جنوب شرق آسیا و به عبارت بهتر از هندوستان و میانمار تا اندونزی است. این پرنده بیشتر در جنگل ها و به ندرت در دشت ها دیده می شوند. مینای جنگلی معمولاً لانه خود را در شکاف درختان ساخته و ۳-۶ تخم در آن می گذارند. این نوع از مرغ های مینا در سال ۱۸۵۷ میلادی توسط محقق به نام «واگلر» شناسایی و رده بندی گردید. طول بدن این گروه ۲۳ سانتی متر بوده و رنگ پرهای آن خاکستری است که در ناحیه سر و بال ها تیره به نظر می رسد. لکه های بزرگ سفید بر روی بال ها در هنگام پرواز به وضوح دیده شده و انتهای دم آن نیز سفید رنگ است. منقار و پاهای قوی آن ها به رنگ زرد روشن

۱۹۹۱ مینای بالی به عنوان سمبل جزیره بالی معرفی شد. این مینا در حال حاضر به شدت در معرض خطر انقراض قرار داشته و چند سالی است که در برنامهٔ حمایت از حیوانات در معرض انقراض سازمان ملل متحد قرار گرفته است. هم اکنون تعداد یک هزار قطعه از این نوع پرندگان در «پارک ملی بالی بارت» نگهداری می‌شوند. امروزه قوانین محکمی برای ممنوعیت صید و خرید و فروش آن در جزیره بالی اعمال گردیده است که هدف از این قوانین، تلاش برای جلوگیری از انقراض این پرنده است. این نوع مینا در سایر مناطق جهان بسیار نادر است و حتی باغ وحش‌های بزرگ و معروف دنیا نیز قادر به تهیه و نگهداری از این نوع مینا نیستند.

منابع

- مقدس، ا. (۱۳۹۴). "پرورش، نگهداری و بیماری‌های مینا". انتشارات نیلوبوگ، چاپ هفتم، تهران، ایران.
- سالاری، ج. (۱۳۸۸). "پرورش پرندگان زینتی (قناری، کبوتر، کاسکو، فنچ، مرغ عشق، مرغ مینا)". مرز دانش، آب نگاه، چاپ دوم، تهران، ایران.

می‌کند و در علف‌زارها به دنبال حشرات می‌باشند. مرغ مینای معمولی علاقهٔ زیادی به ملخ‌ها داشته و به همین علت نام لاتینی آن *Acridotheres* است که معنی آن «صیاد ملخ» می‌باشد. راه رفتن این نوع از مرغ مینا بر روی زمین، به صورت جهشی است. این پرنده صدای زیبایی داشته و در هنگام آواز خوانی در بال و پر خود دمیده و سر خود را تکان می‌دهد. این پرنده چنانچه در معرض حملهٔ حیوانات وحشی قرار گیرد، با سر و صدا صاحب خود و یا سایر پرندگان را از حمله مطلع می‌سازد.

ج. گونه مینای بالی (Bali Mynah)

شکل ۷- گونه مینای بالی (Bali Mynah)

نام علمی مینای بالی *Leucopsar rothschildi* است که با نام مینای روتچیلد نیز شناخته می‌شود. این گونه از مرغ مینا از لحاظ رده‌بندی با سایر گونه‌های مینا متفاوت است. این گونه از راستهٔ طوطی‌سانان، خانوادهٔ استروئیده و جنس لیوکوپسار و گونهٔ روتچیلد است. اندازهٔ طول بدن آن‌ها متوسط بوده و در حدود ۲۵ سانتی‌متر است. این مینا در مقایسه با سایر انواع میناها کمی چاق‌تر به نظر رسیده و سراسر بدن آن تقریباً به رنگ سفید است؛ طوری که تنها تعداد اندکی نوار سیاه رنگ بر روی بال‌ها و دم آن دیده می‌شود. حلقهٔ دور چشم مرغ مینای بالی بدون پر بوده و به رنگ آبی است و پاهای آن‌ها به رنگ قهوه‌ای و منقار آن‌ها زرد رنگ است. هر دو جنس نر و ماده این گروه شبیه به هم هستند و تفریق بین نر و ماده کار دشواری است. زیستگاه مینای بالی، جزیره بالی در کشور اندونزی است و این گونه تنها گونهٔ در قید حیات در این جزیره است. این گونهٔ کمیاب در سال ۱۹۱۰ کشف شد و علت نامگذاری آن به عنوان مینای روتچیلد این است که این پرنده برای اولین بار در سال ۱۹۱۲ توسط یک دانشمند انگلیسی به نام لرد روتچیلد شناسایی و معرفی شد. در سال

Publisher Note

Animal Science Students Scientific Association, Campus of Agriculture and Natural Resources at the University of Tehran

Submit Your Manuscript:

https://domesticstj.ut.ac.ir/contacts?_action=loginForm